

החלטה

הנאשמת הועמדה לדין ע"י תובע האיגוד בעקבות תלונה של איגוד השופטים בגין שני מעשים של מר ינאי, בעליה של הקבוצה הנאשמת.

- המעשה הראשון מושא התלונה עניינו בדברים שמר ינאי אמר לתקשורת כלפי שופטי המשחק לאחר ההפסד למכבי תל אביב בחצי גמר גביע המדינה בכדורסל. נביא חלק מדברי מר ינאי שצוטטו בכתב האישום: "... החובבנות וכנראה חוסר היושר שיש פה בחלק מהדברים, וגם חוסר המסוגלות לשרוק שריקות נגד מכבי, זה דבר שאי אפשר להמשיך איתו. אני צריך לחשוב על הפתרונות שלי, אבל אני בהחלט לא מתכוון לעבור על זה לסדר היום. הפתרונות צריכים לגעת בכולם - בספי שמש (שופט), באדר פאר (שופט), בעמוס פרישמן (יו"ר איגוד הכדורסל), כולם צריכים להבין שאחרי האירוע שהיה הערב, החיים שלהם לא חוזרים להיות בדיוק אותו דבר".

- המעשה השני מושא התלונה עניינו בשיחה שערך מר ינאי עם מר משה ביטון, המנהל המקצועי של איגוד השופטים, לאחר שהאחרון פרסם את שיבוץ השופטים למשחק. על פי התלונה, בשיחה עם מר ביטון הלין מר ינאי על כך שהשופטים ששובצו למשחק אינם שופטים ניטרליים וכי מדובר ב"משחק מכור". עוד נאמר בתלונה כי מר ינאי איים ש"זה שיבוץ מכור, אתם מכרתם את המשחק ואנחנו לא נופיע אליו".

בנוגע להתבטאויות כלפי שופטי המשחק סבור תובע האיגוד כי מדובר בחריגה מביקורת לגיטימית והוא טוען במילים אלה: "... במקרה זה לא הועברה ביקורת כלפי איכות השיפוט, אלא כלפי יושרם של השופטים עצמם. אין, ולא יכול להיות חולק, כי אמירות אלה מהוות עבירה משמעטית".

גם השימוש במילים "כולם צריכים להבין שאחרי האירוע שהיה הערב, החיים שלהם לא חוזרים להיות בדיוק אותו דבר" אותן התובע מכנה איום, מהווה לטענת התובע "אמירה חמורה אשר תוצה את הקו האדום של סטנדרט התנהגות המצופה מראשי קבוצות". על כן בגין כל ההתבטאויות הנ"ל החליט התובע להעמיד את הנאשמת לדין בעבירות לכאורה על סעיף 22 (יא) לתקנון המשמעת (התנהגות בלתי הולמת) ו/או סעיף 22(כה) לתקנון המשמעת (העלבת שופטי המשחק באמצעי התקשורת).

באשר לשיחה עם מר ביטון סבור התובע כי מדובר באירוע חמור של ניסיון להשפעה על שיבוץ השופטים למשחק, מעשה שלדעתו עשוי לגרום לפגיעה בטוהר המידות. על כן, לאור הניסיון להשפיע לכאורה על שיבוץ שופטי המשחק, התובע החליט להעמיד את הנאשמת לדין בגין עבירה לכאורה על סעיף 22(ל) לתקנון המשמעת (מעשה בלתי ספורטיבי).

כיוון שמר ינאי, הבעלים של הנאשמת, אינו מכהן בתפקיד רשמי באיגוד הכדורסל, ואינו כלול בהגדרת "פרטי", גורס התובע כי אין בסמכותו להעמיד לדין את מר ינאי אישית ולכן העמיד לדין את הפועל תל אביב כמי שחבה באחריות למעשיו מכח סעיף 15 (א) לתקנון המשמעת.

הנאשמת הגישה תגובה מפורטת לכתב האישום בכתב מיום 20.2.2025 מאת היועצת המשפטית של המועדון. כן שמענו בדיון שהתקיים בפנינו את ב"כ הנאשמת, עו"ד גייר ואת מר ינאי.

הנאשמת טוענת כי כתב האישום הוגש בחוסר סמכות, כיוון שכתב האישום הוגש בעקבות תלונה של איגוד השופטים, ולטענת הנאשמת איגוד השופטים לא נמנה על הגורמים הרשאים להגיש תלונה לתובע האיגוד.
סעיף 2 לתקנון המשמעת קובע :

2 תלונות

א. תלונות לתובע

תלונות יוגשו לתובע.

ב. המתלוננים

- תלונות יוגשו לתובע על ידי אחד או יותר מהמנויים להלן :
1. שופטי המשחק בדו"ח השופט או בנספח לדו"ח.
 2. משקיף מטעם האיגוד או מבקר מטעם איגוד השופטים.
 3. מנהלי הנבחרות בעניין הקשור לנבחרות ישראל.
 4. קבוצה נגד שחקניה ונושאי תפקידים בקבוצה.
 5. קבוצה נגד קבוצה אחרת או נושאי תפקידים בקבוצה אחרת בגין אירועים שקרו במשחק שביניהן.
 6. קבוצה נגד שופט המשחק (בכפוף לאמור בסעיף תחולה ס"ק 2).
 7. מוסד שיפוט של האיגוד בגין עבירה אשר התגלתה במהלך דיוניו ולא נידונה על ידיו.
 8. הנהלת האיגוד או מי שפועל בשמה או מכוחה.
 9. משטרת ישראל.
 10. גזברות האיגוד נגד קבוצות, ממלא תפקידים בקבוצה ושחקנים בעניינים כספיים.
 11. הרשות לביקורת תקציבים.
 12. שחקן, מאמן או קבוצה בגין אי קיום פסק בורר.

עיון ברשימת המתלוננים מראה כי איגוד השופטים לא נכלל בה. סעיף 1 מאפשר לשופטי המשחק להגיש תלונה (בדו"ח השופט או בנספח לדו"ח). סעיף 2 מאפשר הגשת תלונה ע"י מבקר מטעם איגוד השופטים. איגוד השופטים בפני עצמו לא צוין כמי שמגיש תלונה. לגרסת הנאשמת, הואיל ואיגוד השופטים לא צוין בתקנון ברשימת המתלוננים, הרי תלונה שהוגשה על ידיו לא יכולה לשמש את התובע להגשת כתב אישום.

התובע השיב לטענה ואמר כי זו לא פעם ראשונה שאיגוד השופטים מגיש תלונה אם כי זה לא קרה פעמים רבות. הוא ציין לדוגמה תלונה שאיגוד השופטים הגיש בינואר 2024 כנגד מר מתן אדלסון.

דוגמא זו לדעתנו אינה יכולה לשמש תשובה לטענת הנאשמת, שכן במקרה בו הוגשה ע"י איגוד השופטים תלונה נגד מר אדלסון, המקרה לא נדון בבית הדין, לא הועלתה הטענה כי איגוד השופטים אינו מוסמך להגיש תלונה וממילא לא ניתנה החלטה בעניין.

תשובה נוספת שמעלה התובע לטענת הנאשמת, מפנה לסעיף 2.ב.8 לפיו תלונה יכולה להיות מוגשת ע"י הנהלת האיגוד או מי שפועל בשמה או מכוחה. התובע טוען כי איגוד השופטים הינו חלק אינטגרלי של איגוד הכדורסל ולכן נכלל בגדר סעיף 2.ב.8 הנ"ל.

עיינו בתקנון היסוד של איגוד הכדורסל ואכן, סעיף 9 לתקנון קובע כי : " **איגוד השופטים וכל אחד מחבריו הינם חלק אינטגרלי של איגוד הכדורסל בישראל וכפופים לו כפיפות ארגונית, מנהלתית, משמעתית וכספית.**"

אנו מסכימים כי נוכח הוראה זו רשאי איגוד השופטים להגיש תלונה לתובע האיגוד ורשאי תובע האיגוד להגיש כתב אישום על יסוד תלונה זו. על כן אנו דוחים את הטענה המקדמית.

גם אלמלא הגענו למסקנה זו נזכיר כי לפי סעיף 2.ה. לתקנון המשמעת "הוגשה לתובע האיגוד תלונה שלא על ידי אחד הגורמים שפורטו לעיל או שלא על פי ההוראות דלעיל, או שהובאו לידיעתו אירועים משמעתיים בדרך אחרת, יחליט התובע אם קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות טיפול בתלונה."

לכן, גם אם איגוד השופטים לא היה נמנה על אחד הגורמים ברשימת הרשאים להגיש תלונה, רשאי התובע לטפל בתלונה אם החליט שקיימות נסיבות מיוחדות. אם התובע פעל לפי הוראה זו, ראוי שהיה מפרט בכתב את הנסיבות שהביאו להחלטתו, אף שחובה כזו לא נדרשה במפורש בסעיף. יחד עם זאת, התובע פירט בדיון נסיבות מיוחדות המצדיקות טיפול בתלונה, מה גם שכאמור באנו לכלל מסקנה כי איגוד השופטים נמנה על הגורמים המוסמכים להגיש תלונה ולא נדרשות נסיבות מיוחדות.

ב"כ הנאשמת טען כנגד התלונה שהוגשה כי אינה עומדת בדרישות תקנה 2.ד. הקובעת כי: "תלונה תוגש בהקדם האפשרי, מיד משנודעה העבירה למתלונן". לדברי ב"כ הנאשמת, לפחות ביחס לתלונה הנוגעת לשיחה עם מר ביטון, זו התקיימה ימים לפני המשחק, אך התלונה הוגשה רק לאחר המשחק.

תובע האיגוד הבהיר כי דבר השיחה לא פורסם לפני המשחק ולא הוגשה תלונה טרם המשחק, משום הרצון שלא להוציא את הדברים החוצה ערב המשחק, כדי לא לחמם את המשחק.

יש לנו גם ספק אם הייתה מוגשת תלונה בעקבות השיחה עם מר ביטון, אלמלא הדברים שהטיח מר ינאי בשופטי המשחק ובמוסדות האיגוד לאחר המשחק. יחד עם זאת, אפשר להבין את ההסבר שניתן לאיחור בהגשת התלונה בדבר אותה שיחה. במכלול הנסיבות ונוכח ההסבר שניתן לא מצאנו כי מדובר באיור שמאיין את תוקף התלונה.

טענה מקדמית נוספת שהעלתה הנאשמת גורסת שלא חלה עליה אחריות שילוחית לאמירותיו של מר ינאי שהינו מבעלי הקבוצה.

לטענתה, סעיף 15(א) לתקנון המשמעת מטיל על קבוצה אחריות שילוחית למעשיו של שחקן או בעל תפקיד, מונה שורת גורמים שלקבוצה אחריות שילוחית בגינם, אך אינו מונה "בעלים" כאחד מהם.

סעיף 15 (א) קובע כי: "קבוצה אחראית לכל עבירה אשר נעשתה על ידי אחד או יותר משחקניה, חבר הנהלתה, מאמן, בעל תפקיד, לרבות, סדרן, אפסנאי, מנהל קבוצה, עסקן נבחר בקבוצה, כרוז, וכל ממלא תפקיד אחר בקבוצה ו/או מטעמה בין בדרך של קבע ובין באורח ארעי....".

לטענת הנאשמת מר ינאי אינו חבר הנהלה, אינו בעל תפקיד, אינו עסקן נבחר בקבוצה ואינו ממלא תפקיד אחר בקבוצה או מטעמה. לכן, לטענתה, אין הסעיף מאפשר להטיל עליה אחריות שילוחית למעשיו.

תובע האיגוד מתקומם נגד הטענה שאם תתקבל, לדבריו, תביא למצב בו בעלים של קבוצה רשאי לפעול כרצונו ללא הגבלה, ובכלל זה להשמיץ ולהטיל דופי ביושרם של שופטי המשחק, בלי לתת את הדין. לדבריו זו תוצאה בלתי מתקבלת על הדעת ולא לכך התכוון התקנון.

אפשר להבין את החשש שמעלה תובע האיגוד, אך עדיין מסגרת הדיון כפופה להוראות תקנון המשמעת, ואם נפלה שגגה או נמצא חוסר בתקנון, הנאשמת יכולה לנצל פרצה זו ולחמוק מאחריות במקרה זה.

יש לפיכך להבין מחד את מהות הזיקה של מר ינאי לנאשמת ומנגד את הזיקה הדרושה על פי התקנון לצורך הטלת אחריות שילוחית.

לדברי תובע האיגוד מר ינאי הוא יו"ר הדירקטוריון של הפועל תל אביב ומשכך כמוהו כמנהל או חבר הנהלה, תפקידים המנויים בסעיף האחריות השילוחית. הנאשמת גורסת כי אין לראותו כמנהל במובן התקנון וכי הוא בעלים "בלבד".

נציין כי מר ינאי היה נוכח בדיון שבפנינו אף שאינו נאשם, והוא השמיע בהרחבה את דבריו, אף שלדברי הנאשמת אינו מנהל או בעל תפקיד מטעמה. אי אפשר היה שלא לקבל את הרושם שמר ינאי הוא הדמות הדומיננטית בקבוצה ועל פיו יישק דבר. על כן הטענה של הנאשמת צורמת במידה רבה.

מעיון בתקנה 15 (א) אין ספק כי בפירוט הרב של הגורמים בגינם יש אחריות שילוחית, התכוון מתקין התקנות להרחיב עד כמה שניתן את תחולת הסעיף. איננו חושבים כי מהיעדר המילה "בעלים" התכוון מתקין התקנות להנחות שאין לקבוצה אחריות בגין בעלים, אלא ההנחה הייתה שבעלים של קבוצה בד"כ מטבע הדברים הוא מנהל או בעל תפקיד בה.

איננו משוכנעים שיש לראות בגורמים שמונה תקנה 15(א) רשימה סגורה וזאת נוכח הפרשנות התכליתית ממנה עולה שהכוונה הייתה להטיל אחריות שילוחית על קבוצה לכל גורם הקשור בניהולה או בפעילותה. יחד עם זאת, אנו ערים לכך שיש להיות זהירים במתן פרשנות מרחיבה להוראות המטילות חבות עונשית. לפיכך, לא נפטור עצמנו מבחינת הוראות סעיף 15(א) לתקנון.

תחת איזה מונח בתקנה נכלל בעלים של קבוצה?
מבין הגורמים שמציינת תקנה 15(א) נראה שיש לתת את הדעת למונחים: **חבר הנהלה, בעל תפקיד, עסקן נבחר בקבוצה, כל ממלא תפקיד אחר בקבוצה ו/או מטעמה.**

התובע סבר שמר ינאי אינו נכנס להגדרת פרט ולכן בחר בכתב אישום נגד הקבוצה באחריות שילוחית.

הגדרת "פרט" בתקנות כוללת, בין היתר: **"... בעל תפקיד בקבוצה, ממלא תפקיד בקבוצה או מטעמה, ו/או באיגוד"**.

משגרס התובע שמר ינאי אינו בגדר "פרט", הוא גורס בעצם שמר ינאי אינו בעל תפקיד בקבוצה או ממלא תפקיד בקבוצה (מונחים הכלולים גם בתקנה 15(א)).
הגורמים שמוסיפה תקנה 15(א) שאינם כלולים בהגדרת "פרט" הינם חבר הנהלה ועסקן נבחר בקבוצה.

אין ספק שלמר ינאי הכוחות לגרום לכך שהקבוצה "תנהל" כרצונו, אך ספק אם ניתן לראותו כ"חבר הנהלה" ככל שהנהלה מתייחסת לרשימה פורמלית של מנהלים בקבוצה.

האם מר ינאי הוא "עסקן נבחר בקבוצה".

התקנון אינו מגדיר מיהו עסקן.

ב"ויקיפדיה" (שאינה מקור אקדמי אך משקפת תפיסה בציבור) מוגדר המונח עסקן:

"עסקן", בכלליות או בסתמיות – אדם הפועל לטובת קבוצה מסוימת כגון אגודה, עמותה, מפלגה או קהילה. הפעילות תהיה למען קידום טובתה, מטרתה וענייניה של אותה קבוצה. העסקנות יכולה להיות הן לטובת פעילות הארגון והעסק, והן בפעילות בשטח. בהתאם לכך קיימים ביטויים כמו "עסקן מפלגתי", "עסקן ספורטי", "עסקן כדורגל"..."

נראה לנו כי המונח עסקן רחב דיו כדי להכיל בתוכו בעלים של קבוצה, עמותה, מפלגה וכיוצ"ב.

כאשר שאלנו את ב"כ הנאשמת לגבי המונח "עסקן" הוא השיב כי התקנון אומר "עסקן נבחר" ומר ינאי לא נבחר ע"י איש, כך שאינו "עסקן נבחר".

לא ברורה כוונת התקנות במילה "נבחר", שהרי לא מצאנו באיזה מקום בתקנוני האיגוד התייחסות לבחירות של עסקנים. נראה לנו שאין לתת משמעות מופרזת למילה "נבחר" בצירוף המילים "עסקן נבחר". הכוונה הברורה של מתקין התקנות הייתה להרחיב ככל הניתן את בעלי הזיקה שהקבוצה חבה באחריות שילוחית למעשיהם, ונראה לנו כי הזיקה של מר ינאי לקבוצה, להפעלתה וניהולה כל כך ברורה שאין ספק כי מתקיימת זיקה מספקת לצורך הטלת אחריות שילוחית.

יש מקום לעיין בנוסח של סעיף 22 (כה) בהפרתו נאשמת הקבוצה. הסעיף קובע כעבירה: "הטחת דברי עלבון ו/או כזב נגד שופט המשחק, בכל עת, באמצעי התקשורת ו/או בפומבי בין על ידי הקבוצה **ובין מטעמה**". (ההדגשה שלנו).

לצורך הרשעה בסעיף 22 (כה) אין אנו נדרשים למינוחים של תקנה 15(א). די בכך שהדברים נאמרו ע"י "מי מטעמה" של הנאשמת. אין ספק כי מר ינאי הוא מי מטעמה של הנאשמת ואין נפקא מינה אם הוא עסקן, בעל תפקיד או חבר הנהלה וכיוצ"ב.

משדחינו את הטענות המקדמיות, יש לבחון לגופו של עניין את מעשיו/דבריו של מר ינאי.

האישום הראשון מתייחס כאמור להתבטאויות מר ינאי בתקשורת לאחר הפסד קבוצתו במשחק.

בהחלטה שנתנו ביום 19.2.25 בעניין בקשת הנאשמת לדחיית מועד הדיון עמדנו על כך שהשאלה הטעונה הכרעה בתיק זה תהיה האם דברי מר ינאי הינם בגדר העברת ביקורת על איכות השיפוט, דבר שהינו מותר כל עוד נעשה בצורה ראויה, או שמא דברי מר ינאי לא התייחסו לרמת השיפוט אלא לרמת היושרה של השופטים.

הנאשמת בתגובה בכתב שהגישה, מנתחת פסוק לפסוק את דברי מר ינאי (צוטטו לעיל בתחילת החלטתנו) ומנסה להראות כי מדובר בביקורת לגיטימית. לטענת הנאשמת "מר ינאי לא ייחס חוסר יושר לאף אדם ספציפי ולא ציין שמו של אף אדם בהקשר דברים אלו".

נראה לנו כי יש היתממות בטענה כי לא נזכר שמו של אדם ספציפי בהקשר של חוסר יושר. המאזין הסביר השומע את דברי מר ינאי אומר בסיום המשחק כי "החובבנות וכנראה חוסר היושר שיש פה בחלק מהדברים, וגם חוסר המסוגלות לשריקות נגד מכבי..." אינו יכול שלא לקבל את הרושם כי מר ינאי טוען לשיפוט מכוון כנגד קבוצתו. ברור כי דבריו מכוונים נגד השופטים אף שלא נקב בשמם וברור שמשמע כי הוא גורס שאין מדובר בטעויות (ככל שהיו טעויות שיפוט) שנעשו בתום לב.

יחד עם זאת, נתנו בדיון למר ינאי אפשרות להבהיר את דבריו כך שיהיה ברור שאין מדובר בהטלת דופי ביושרם של השופטים וכי הוא לא טוען שהשופטים שרקו במכוון כנגד קבוצתו, אך הוא נקט בניסוח חמקמק שאינו שולל אפשרות של חוסר יושר וחזר שוב על טענתו כי יש כאן חוסר מסוגלות לשרוק שריקות נגד מכבי.

הצענו לצדדים בתום הדיון כי נמתין מספר ימים טרם מתן החלטה בתיק על מנת לאפשר לנאשמת ולמר ינאי להגיע בתאום עם תובע האיגוד לנוסח מכתב הבהרה שיבהיר כי אין המדובר בהטלת דופי ביושרה של שופטי המשחק. הצדדים קיבלו את עצתנו אך לצערנו, לא הגיעו לכלל נוסח המקובל על התובע. מר ינאי כתב תחת הכותרת "הבהרה לביה"ד" כי **"ברצוני להבהיר כי לא הייתה לי כל כוונה לייחס חוסר יושרה לשופט כזה או אחר מאיגוד השופטים. אם דבריי הובנו באופן זה על-ידי מי מאיגוד השופטים או גורם אחר כלשהו, אני מתנצל ומבקש לתקן את הרושם שנוצר"**. אם המכתב היה נחתם במילים אלו, יש להניח כי תובע ההתאחדות היה רואה בהם הבהרה מספקת, אך מר ינאי המשיך והוסיף במכתבו הנ"ל מחאה כנגד סירוב איגוד השופטים להתייחס עניינית להשגותיו על איכות השיפוט וטען לתחושת קיפוח. דברים אלו "מצננים" את הרושם החיובי מההבהרה שכתב מר ינאי בפתח מכתבו. תובע האיגוד גרס בתגובה למכתבו של מר ינאי כי **"המכתב אינו מהווה התנצלות כלל ועיקר, אלא מאין הבהרה רפה, שמטרתה העיקרית היא להפחית בחומרת מעשיו של מר ינאי ולהסיט את הדיון לתפקוד איגוד השופטים"**. התובע מפנה במכתבו לדברים שאמר מר ינאי בפודקאסט ספציפי ובהם לטענתו חזר מר ינאי על טענות ל"משחק מכור" ו"חוסר יושר" בכוונה אישית נגד שופטי המשחק. אנו מתעלמים מדבריו האחרונים של התובע בנוגע לדברי מר ינאי בפודקאסט ולא האזנו לפודקאסט, הואיל ומדובר בדברים שאינם כלולים בכתב האישום וגם לא נתקבלה תגובת הנאשמת לגביהם.

בהעדר הסכמה דיונית בין הצדדים, נדרשת הכרעה מצידנו. אנו סבורים כי דברי מר ינאי בתקשורת לאחר המשחק חרגו מגדר הביקורת הלגיטימית ועולה מהם כי מר ינאי טוען שהנאשמת הפסידה בשל חוסר יושרה של השופטים וחוסר מסוגלות מצידם לשרוק כנגד מכבי. דברים אלו עולים כדי עבירות של התנהגות בלתי הולמת והעלבת שופטי המשחק

באמצעי התקשורת ואנו מרשיעים את הנאשמת בעבירות לפי סעיפים 22(יא) ו-22(כה) לתקנון המשמעת.

במסגרת האישום הראשון התובע התייחס למשפט נוסף בדברי מר ינאי בתקשורת לפיהם "כולם צריכים להבין שאחרי האירוע שהיה הערב, החיים שלהם לא תוזרים להיות בדיוק אותו דבר". התובע רואה משפט זה כאיום.

הנאשמת גורסת שלא מדובר באיום אלא בהצהרה שאין בכוונת הנאשמת להמשיך כך. אנו סבורים כי הנאשם התבטא בצורה "בלתי מוצלחת" בלשון המעטה, כאשר השתמש במילים "החיים שלהם..", מילים שנקשרות לפעמים ללשון איומים. אולם, אין הדברים תד משמעיים. אפשר להבין גם שמה שאומר הנאשם הוא שמה שהיה הוא לא מה שיהיה. שיש לשנות דברים. ביחס למילים אלו נזכה את הנאשמת מחמת הספק.

האישום השני נוגע לשיחה שניהל מר ינאי עם מר ביטון מספר ימים לפני המשחק ונגעה לשיבוץ השופטים.

הנאשמת טוענת כי אין פגם בפניה לאיגוד השופטים בעניין שיבוץ שופטים וכי פניות בעניין שיבוץ נעשות לא אחת ע"י קבוצות, בבקשה לא לשבץ במשחקהן שופט זה או אחר.

אכן פניות מסוג זה קיימות, ולא ידוע לנו כי איגוד השופטים אסר פניות או כי קבוצות הועמדו לדין בגין פניות כאלה.

יחד עם זאת, הדרך הנאותה להעלות בקשה בעניין שופטים הינה הגשת בקשה מנומקת בכתב מטעם הקבוצה ולא בשיחת טלפון.

יתר על מכן, אם כטענת הנאשמת מר ינאי אינו מנהל או בעל תפקיד בקבוצה, מדוע הפניה בעניין שיבוץ השופטים נעשתה ע"י מר ינאי ולא ע"י גורם מוסמך ובעל תפקיד בקבוצה?

יחד עם זאת, עצם הפנייה בלבד לא הייתה מחייבת העמדה לדין או הרשעת הנאשמת. הבעיה היא בדברים שנאמרו באותה פניה.

מר ינאי אמר למר ביטון בשיחה כי השופטים אינם שופטים ניטרליים והטיח בו כי זה "משחק מכור", "אתם מכרתם את המשחק ולא נופיע אליו".

אנו רואים בדברים אלו התנהגות בלתי ספורטיבית, אך ספק אם הם עולים כדי "מעשה בלתי ספורטיבי" במובנו של סעיף 22(ל) לתקנון המשמעת.

סעיף 22 (ל) כולל שורה של סעיפי משנה המהווים דוגמאות פרטניות למעשה בלתי ספורטיבי, כדלקמן:

מעשה בלתי ספורטיבי

כל מעשה או ניסיון או קשירת קשר להשפיע ו/או לשנות ו/או לעוות במהלך משחק ו/או תוצאותיו ו/או להשיג יתרון בדרך בלתי ספורטיבית או להכשיל קבוצה בדרך בלתי ספורטיבית, לרבות באמצעים הבאים, כולם או חלק מהם:

1. מתן שוחד לשחקן ו/או למאמן ו/או לממלא תפקיד אחר בקבוצה ו/או לשופט המשחק ו/או קבלת שוחד בכסף או בשווה כסף או בכל טובת הנאה אחרת שהיא.

2. שידול או פיתוי שחקן ו/או מאמן ו/או ממלא תפקיד אחר בקבוצה ו/או שופט המשחק להשפיע על תוצאות משחק ע"י מעשה או הימנעו ממעשה.

3. שימוש בכוח או באיומים נגד שחקן ו/או מאמן ו/או ממלא תפקיד אחר בקבוצה ו/או שופט המשחק על מנת להשפיע על תוצאת משחק במעשה או ע"י הימנעות ממעשה.

4. כל מעשה ו/או מחדל, מכל סוג שהוא אשר גרם בפועל ו/או השפיע ו/או עיוות מהלך משחק ו/או את תוצאותיו ו/או השיג יתרון בדרך בלתי ספורטיבית ו/או נושא תפקיד בקבוצה ו/או את שופט המשחק, בדרך בלתי הספורטיבית.

5. הסכמה בין במפורש ובין מכללא, בין בפועל ובין בשתיקה, בין שבוצעה יבין שלא בוצעה, לעשות מעשה או להימנע מעשיית כל מעשה או מחדל, כמפורט לעיל.

התובע לא פירט איזה מסעיפי המשנה הללו הופר בשיחה של מר ינאי עם מר ביטון. איננו סבורים כי ניתן לשבץ את השיחה לאחת החלופות הנ"ל. המטרה של מר ינאי גם לא הייתה לעוות את תוצאות המשחק או להשיג יתרון בלתי ספורטיבי. מר ינאי, לתפיסתו, רצה שישבצו למשחק שופטים אובייקטיבים ולא שופטים שלתפיסתו הינם מוטים לטובת היריבה. איננו סבורים כי היה מקום לחשש של מר ינאי, אך גם איננו מייחסים לו רצון להשפיע באופן בלתי הוגן על תוצאת המשחק בשל רצונו לקבל, מה שהוא קורא כשיפוט הוגן.

לפיכך, אנו מזכים את הנאשמת מעבירה על סעיף 22(ל) לתקנון המשמעת (מעשה בלתי ספורטיבי).

ניתן היה לכאורה לבחור כנגד הנאשמת בסעיף אישום אחר בגין השיחה בין מר ינאי למר ביטון והוא נוגע "לסגנון" השיחה של מר ינאי שהטיח במר ביטון טענות כגון: "משחק מכור", "אתם מכרתם את המשחק ואנחנו לא נופיע אליו". אלו אמירות חמורות החורגות מגדר המותר.

יחד עם זאת בנסיבות העניין נראה שאין מקום שנשנה ביוזמתנו את סעיף האישום בגין השיחה עם מר ביטון, במיוחד כאשר ממילא, בגין העניין הראשון, כבר הורשעה הנאשמת בעבירה על סעיף 22(יא) לתקנון המשמעת (התנהגות בלתי הולמת).

אשר לעונש שיוטל על הנאשמת, שקלנו מחד את ההתנהגות החמורה בה מדובר ומנגד את העובדה כי מר ינאי פעיל בענף הכדורסל זמן קצר יחסית ובשל כך טרם הפנים את הנורמות המצופות ממעמדו הבכיר.

החלטנו להטיל על הנאשמת קנס כספי בסך **15,000** ₪. הקנס ישולם תוך חודש מהיום. אי תשלום הקנס במועד יהווה הפרה של הוראות התקנון.

בנוסף, אנו מטילים על הנאשמת קנס על תנאי ע"ס **30,000** ₪ אשר יופעל אם משך שנה מהיות תורשע הנאשמת פעם נוספת בגין מעשה של מר ינאי בעבירה של התנהגות בלתי הולמת או העלבת שופטים.

היום: 9.3.2025

אליהו לוי, עו"ד

(-)

צבי רויזן, עו"ד